

ΕΒΡΕΧΕ από το πρωί. Ήταν όσος προτιμότερη ή δυνατή κι' επίμονη αυτή βροχή, από την άιχλη που τόσες μέρες σκέπαζε τον τόπο και είχε ποτίσει ανθρώπους και πράγματα με την βροχική ύγρασία της.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΔΜΟΝΔ ΠΟΡΤΕΡ

με από το μπράτσο... Καλά! Τώρα δεν βρέχεσαι.
Κι' έξακολούθησε το δρόμο της, σαν να ήταν πάντα μόνι.

ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ

ΒΡΟΧΗΣ

Ο δρόμος ήταν σκοτεινός και ή ώρα περασμένη. Κόντευε πια να νυχτώσει. Στην κάμαρα του Τζέφφρυ τὸ τζάκι ήταν αναμμένο και ή φωτιά τον φώτιζε παράξενα τ' αντικείμενα. Ή ζέστη ήταν ευχάριστη, δημιουργούσε μιὰ περιεργή γαλήνη και ὁ Τζέφφρυ, ελαφρομένος από καύμους και έγνοιες, καθόταν στο παράθυρο και παρακολούθουσε τή βροχή. Ένοιωθε τὸν εαυτό του έντελώς ήσυχο. Για πρώτη φορά στη ζωή του δέν ήταν έρωτευμένος και αισθανόταν γι' αυτό μιὰ βαθειά ανακούφιση, σαν να είχε απαλλαγεί από έφιάλη. Ή τελευταία του έρωτική περιπέτεια, που τὸν είχε βασανίσει μήνες δολοκλήρους, είχε τελειώσει με τὸν καλύτερο τρόπο, χωρίς σκηνές και χωρίς σπαταλώνους, ήρεμα και άπαλά, σαν φθινοπωρινή μέρα, που σβύνει σιγά-σιγά στο άχνό σούφουτο. Τώρα ήταν ελεύθερος. Δέν είχε καμμιὰ ύποχρέωση, μπορούσε να περάσει ζέγνοιαστος τις μέρες του, χωρίς να συλλογίζεται διαρκώς κάποια φιλενάδα, ήταν, τέλος, κύριος τὸ εαυτοῦ του και τὸν ὥρων του... Ήταν ευχαριστημένος και ήσυχος.

Είχε παραδοθεί σ' ένα νοσηλὴ ρεμβασιό. Ένα βιβλίο που διάβαζε, τὸ είχε άνοιξει άνοιγμένο δίπλα του και έμεινε εκεί, κοντά στο παράθυρο, κυττάζοντας τὸ δρόμο από τὸ βρεμμένο τζάκι, όπου παιγνιδική ή άνταίγισις της φωτιάς τὸ τζακιού. Ρέμβασε... Ή ζέστη της κάμαρας του τὸν είχε ναρκώσει τή θέληση και τή σκέψη. Δέν ήθελε τίποτε, δέν συλλογιζόταν τίποτε. Παρακολούθουσε τή κίνηση τὸν δρόμου μηχανικά, μετρούσε τις σταγόνες που χτυπούσαν στο τζάκι και ήταν ευχαριστημένος και ήσυχος.

Έξω δέν είχε σχεδόν καθόλου κίνηση... Οι διαβάτες που περνούσαν, ήταν όλοι βιαστικοί και πήγαιναν από τή μέση τὸν δρόμο, γιατί στα πεζοδρόμια έστασαν άτελειαστικά ή στέγες τὸν σπιτιών. Ένας γέρος, με μιὰ μαύρη σαλιὰ διμπερέλλα, που δέν μπορούσε να τή κρατήσει στερεά κι' έτσι δέν τὸν προστάτευε σχεδόν καθόλου από τή βροχή, μπήκε στο άντικρινό σπιτι. Μιὰ κυρία, κομψότατα ντυμένη, πέρασε σε λίγο, και τὸ βάδισμά της ήταν χορδός μέσα στη λάσπη και τις βροχές άκόμα. Ένα μικρό κοριτάκι έπεσε πὸ κάτω κι' άρχισε να κλαίει δυνατά, γιατί είχε λασπώσει τὸ φρεγματάκι του. Δύο νέοι πέρασαν κατόπι με γρήγορο βήμα κι' ένας άστυφύλακας φάνηκε έπειτα, προχωρώντας άργά. Ο Τζέφφρυ είχε δλο τὸν καιρό να προσέχη και να παρακολουθῆ τὸς διαβάτες, να προσπαθῆ να μαντέψῆ τις σκέψεις και τὸς σκοπούς τους. Κι' έπειτα κοιραζόταν, ή θαλιώρη τὸν κυριέυε και πάλιν και άφινόταν σ' ένα άσκοπο ρεμβασιό.

Ο Τζέφφρυ δέν κατώρθωσε ν' αντισταθῆ στα φιλιὰ της...

Κι' ή ώρα περνούσε ευχάριστα και ήσυχα. Ήξεφφρυ, ὁ Τζέφφρυ τινάχτηκε δόλοθος. Στο δρόμο, τρία μέτρα έξω από τὸ παράθυρό του, περνούσε μιὰ κυρία, ὄχι πολύ όμορφη, ὄχι πολύ νέα, ὄχι πολύ κομψή, αλλά μόλαταυτα με μιὰ παράξενη γοητεία σ' όλη τή εμφάνισις της. Ο Τζέφφρυ μόλις κράτησε μιὰ δυνατή κραυγή. Με μιὰς ὄλο τὸ ευχάριστο, τὸ γλυκό βάρος της ζεστασιάς της χειμωνιάτικης κάμαρας, έφυγε από πάνω του και ξαναβρήκε τή ζωηρότητα τὸν κρισίμων στιγμών. Σε δύο δευτερόλεπτα βρέθηκε πλάι τὸ πανωφόρι και τὸ καπέλλο του και βρέθηκε έξω. Ή καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Τάχυνε τὸ βήμα, έτρεχε σχεδόν. Στη βία του είχε ξεχάσει να πάρη διμπερέλλα και να φορέση γαλότσες. Βρεχόταν και είχε καταλασπωθεί. Ή κυρία που τὸν είχε άναστατώσει, προχωρούσε μόλις είκοσι μέτρα μπροστά του. Σε λίγα δευτερόλεπτα βρέθηκε πλάι της. Της έλεγε, χωρίς να προλάβῆ να συνέλθῆ άπ' τὸ λαγύνασμά του: — Καλησπέρα, Τζέσσου. Είμαι πολύ χαρούμενος που σε βλέπω. — Εκείνη γύρισε και τὸν είδε. Δέν έδειξε καμμιὰ έκπληξι και τὸν άπάντησε: — Καλησπέρα, Τζέφφρυ. — Έπειτα, όταν είδε πὸς ήταν μουσκέμα από τή βροχή, τὸν έλεγε: — Έλα κάτω από τήν διμπερέλλα μου... Έτσι, μπράβο! Πιάσε

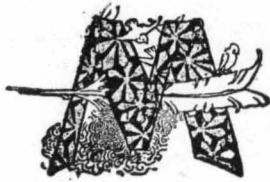
Τζέσου, χωρίς να ξέρη καν πὸν πάνε, προσπαθούσε να έξηγήση τήν αάδομητη ατή σπουδή του. Τη Τζέσου είχε να τή δῆ χρονία, από τὸν καιρό που ήταν παιδιά σχεδόν και οι δύο — εκείνη τρία-τέσσερα χρόνια μεγαλύτερη ὄη του — φίλοι και σύντροφοι. Έκείνος τότε ήταν μουσρευτευμένος μαζί της, αλλά πάντα είχε κρύψει τὸν έρωτά του κάτω από μιὰ παιδική φίλια. Κατόπι ή Τζέσου είχε φύγει, για να σπουδάση. Θυμόταν ὄτι είχε μάθει γι' ατήν περιεργα πράγματα: ὄτι τήν είχε απαγάγει ένας άλλης, ὄτι είχε ζήσει μαζί του δύο χρονία και ὄτι έπειτα ή Τζέσου τὸν εγκατέλειψε και βγήκε στο θέατρο. Γρήγορα όμως άφησε και τὸ θέατρο κι' άρχισε να δίνει διαλέξεις, στις ὄποιες μιλούσε για τὰ κοινωνικά ζητήματα κι' έκανε άναρτητική προπαγάνδα. Μιὰ μέρα τήν έπασε ή άστυνομία και τήν έβαλε φυλακή. Βγήκε γρήγορα όμως κι' έφυγε τότε από τὸ Λονδίνο. Έπειτα από τήν περιπέτεια της ατή, ὁ Τζέφφρυ δέν έμαθε τίποτε άλλο για τή Τζέσου. Και τώρα τήν έβλεπε ξαφνικά στο ήσυχο αὐτὸ προάστειο της Λίβερπουλ, και βρισκόταν μαζί της, χωρίς να ξέρη τὸ γιατί...

Ή Τζέσου σταμάτησε, τέλος, μπροστά σε μιὰ πόρτα. Σταμάτησε και ὁ Τζέφφρυ μαζί της. Ή Τζέσου άνοιξε τή τοάντα της, έβγαλε ένα κλειδί κι' άνοιξε τήν πόρτα. Πέρασε πρώτη μέσα και ὁ Τζέφφρυ τήν ακολουθούσε. Προχώρησαν σ' ένα στενάκιρο διάδρομο, ανέβηκαν μιὰ ξύλινη παλιά σκάλα και ή Τζέσου μπήκε σε μιὰ κάμαρα. Μαζύ της μπήκε κι' ὁ Τζέφφρυ. Ή κάμαρα ήταν σκοτεινή. Ή Τζέσου γύρισε τὸν διακόπτη. Τὸ φῶς τὸν φώτισε τήν κάμαρα, ήταν θαμνό. Ο Τζέφφρυ έβριζε ένα βλέμμα γύρω του. Ένα κρεβάτι πλατύ και χαμηλό βρισκόταν σε μιὰ άκρη. Έπάνω, στὸν τοίχο, ήταν κρεμασμένες διάφορες φωτογραφίες γυναιές. Τὸ θέαμα αὐτὸ έκανε παράξενη έντύπωση στὸν Τζέφφρυ. Πὸ πέρα είδε μιὰ ντουλάπα και δίπλα ένα νιπτήρα... Ή κορινθίες τὸν ιωνδικού παραθύρου ήταν καταβεσινές. Μιὰ βαρειά μερουδιὰ, εὐχάριστη και δυσάρεστη συγχρόνως, γέμιζε τὸ δωμάτιο. Ο Τζέφφρυ έβγαλε τὸ καπέλλο του και κάθησε σε μιὰ πολυθρόνα, που ήταν αντίκρη στο κρεβάτι. Δέν μιλούσε καθόλου, γιατί δέν ήξερε τί να πῆ. Δέν καταλάβαινε καλά-καλά γιατί και πὸς βρέθηκε σ' ατή τήν κάμαρα. Οὔτε κι' ή Τζέσου μιλούσε. Έβγαλε τὸ καπέλλο της, τὸ αδιάρχοτό της, κι' έμεινε με τὸ πλεχτό της φρέμα. Έτσι όμως ήταν πολύ προσκλητική. Πρώτη φορά τὸ άντελήγησε αὐτὸ ὁ Τζέφφρυ. Ή Τζέσου πῆγε κατόπι στὸν καθρέφτη που ήταν έπάνω από τὸν νιπτήρα, κι' έβαλε κοκαναδι στα χείλη της. Έβγαλε έπειτα τὰ γοβάκια της και φόρεσε κομψὰ πασομμάκια. Κι' έπειτα, χωρίς ν' αλλάξῆ ύφος, χωρίς να δείξῆ καμμιὰ συγκίνηση, κάθησε στο κρεβάτι και έλεγε στὸν Τζέφφρυ: — Έλα λοιπόν;... Τί κάθεσαι;...

Όταν ὁ Τζέφφρυ έφυγε από τήν κάμαρα της Τζέσου, είχε ξεμωρώσει. Ήταν κουρασμένος, ή νύχτα είχε περάσει μέσα σε μιὰν εναλλαγή έκπληξου, κόπου, πόνου και ήδονης. Στο δρόμο ὁ Τζέφφρυ προχωρούσε άργά και ή βροχή που έξακολουθούσε, τὸν είχε μουσκέψει. Δέν πίστευε άκόμα σ' ὄτι είχε γίνει. Για μιὰ στιγμή, όταν βρέθηκε μπροστά στην πραγματικότητα, είχε άποπειραθεί να φύγη. Δέν φανταζόταν ποτέ πὸς ή Τζέσου είχε καταντήσει να εῆ μ' ένα τέτοιο τρόπο... Έκείνη όμως δέν τὸν άφησε να φύγη. Κατώρθωσε να τὸν κρατήση... Έπειτα ὁ Τζέφφρυ που ήταν μέρες τώρα χωρίς έρωτα, που δέν είχε τις έγνοιες της άγάτης, αλλά δέν είχε οὔτε και τις χαρές της, δέν κατώρθωσε ν' αντισταθῆ στα φιλιὰ της. Ή παλιά του συμπάθεια στην παιδική του φίλη, ή

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

ΚΖ΄.

ΙΛΗΣΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο για τη θριαμβευτική υποδοχή που οργανώθηκε προς τιμήν του Ρισελιέ στο Μπορντώ, όταν έφτασε εκεί για ν' αναλάβει τη διοίκηση της πόλεως.

Τό ίδιο βράδυ της άφιξής του παρέθεσε ένα μεγαλοπρεπέστατο γεύμα σε τετρακόσια πρόσωπα και από την ημέρα εκείνη, ή εορτές, ή δεξιώσεις και οι χοροί διαδεχόντουσαν ο ένας τον άλλο. Συγχρόνως, τα καθήκοντά του ως κυβερνήτη της πόλεως, τον άτασχολούσαν τόσο, ώστε δεν έπληρτε καθόλου στο Μπορντώ. Έκτος αυτών όμως, τον άτασχολούσε κι' ο έρωτας. "Αν και ήταν πειά εξήντα δυό χρόνων, ή φήμη του ως γυναικοκατακτητή τον έκανε να παίρνει στα μάτια των επαρχιωτών του Μπορντώ μια γοητεία έντελως καινούργια.

Ο Ρισελιέ, βλέποντας τις γυναίκες να τον περιβάλλουν με τόσο θαυμασμό, δεν άργησε να ξαναρχίσει τή ίδια... "Αλλοίμονο όμως... Ο ώριμος εύπατριδής του παρελθόντος ήταν πειά ένας γέρος που τή ισχνά χέρια του έτρεμαν, δασύς τή άπλωσε για ν' αγαλιάσει μία γυναίκα.

Στήν αρχή ωστόσο δειχνόταν κάπως διακριτικός και δεν σκετιζόταν παρά με άριστοκρατίδες και σιζύγους άστών. Μά ο Ρισελιέ ήταν άχαλιναγώγητος πειά στα πάθη του και, έπειτ' από λίγον καιρό, άρχισε να δέχεται στο μέγαρό του και γυναίκες του δρόμου. Αυτό όμως δεν άργησε να γίνη γνωστό σ' όλη τήν πόλι και να καταστρέψη τή φήμη του. Από τότε, καμιά καθώς πρέπει γυναίκα δεν τον ξαναπλησίασε, όλοι δέ οι κάτοικοι του Μπορντώ ήταν δυσαρεστημένοι εναντίον του. Τή δυσαρέσκεια αυτή μεγάλωσε ακόμα περισσότερο μία προσβλητική φράση του εναντίον όλων των γυναικών τής πόλεως. Κάποτε μία έπιτροπή πολιτών παρουσίασισε μπροστά του και τον παρακάλεσε να περιορίσει μερικώς γυναίκες έλαφρών ήθών σε ειδικά οικήματα. Τότε ο Ρισελιέ, γελώντας σαρκαστικά, τούς απάντησε:

"Όλες ή γυναίκες του Μπορντώ είνε το ίδιο κι' άξιζόν μια τέτοια τιμωρία... Φτάνει λοιπόν να κλείσουμε τις πύλες τής πόλεως για να τις περιορίσουμε..."

Μία Κυριακή, ο στρατάρχης μας, ο όποιος λόγω του αξιώματός του, παρακολουθούσε τή θεία λειτουργία, είδε στην εκκλησία μία νεαρή γυναίκα, ή όποια του άρεσε έξαιρετικά. Ζήτησε άμέσως πληροφορίες γι' αυτή κι' έμαθε πώς ήταν χήρα και άνηψιά του επισκόπου τής πόλεως, μαζί με τον όποιο κατοικούσε, έντελως αποτραβηγμένη άπ' τον κόσμο, στο μοναστήρι των Καπουκίνων.

Τήν άλλη μέρα κιόλας ο Ρισελιέ έκανε μία έπίσκεψη στον έπίσκοπο, ο όποιος τον δέχτηκε με μεγάλη ευγένεια, αλλά συγχρόνως, μαντεύοντας τό σκοπό του, του έδωσε να καταλάβη ότι θά έπιψύχουσε να μην επαναληφθή ή έπίσκεψή αυτή. Τότε ο ήρωας μας, γυρίζοντας στο μέγαρό του, κάθησε κι' έγραψε σημειώνη του συμπόνια για τό κατάντημά τής, ο φόβος μήπως τήν πληγώσει άν τής έδειχνη άποστορική και οικτο, δλ' αυτά συνετέλεσαν ώστε ο Τζέφφρυ να μείνη μισή ώρα μαζί με τήν Τζέσου. Και ή μισή ώρα έγινε μία νύχτα δολόκληρη, μία νύχτα που έκανε τον Τζέφφρυ να καταλάβη και να αισθανθή όλο τον πόνο και όλη τήν πληξη που του προκαλούσε ή παιδική του φίλη...

Τώρα γύριζε στο σπίτι του, στο τζάκι του. Δεν ήταν τόσο ήρεμος, όσο χτές. Νοσταλγούσε κιόλας τή νύχτα που είχε περάσει. "Η γυναίκα αυτή είχε πάντα τήν παλιά τής γοητεία. Δεν είχε τίποτε τό πρόστυχο. Η βαθεία λύπη που είχε ριζώσει στην ψυχή και στην έκφρασή τής, έδινε κάποιο άγνωστο θέληγτρο στην έρωτική τής προσποίηση. Και ο Τζέφφρυ δεν ήταν τώρα ήσυχος και ήρεμος, όσο ήταν χτές.

Και φοβόταν πώς τό βράδυ θά ξαναπήγαινε στής Τζέσου. Και φοβόταν ακόμα πώς θά ξαναπήγαινε κι' αθριο. Και είχε τή φοβική έντύπωση του ανθρώπου που βυθίζεται στη λάσπη, που τον καταπίνει ο βοθρικός.

Κι' όμως έβλεπε, καταλάβαινε καλά πώς ο πύθ βυθός, ο πύθ διαρκής έρωτας είνε εκείνος που άλλοτε, στα παιδικά του χρόνια, δεν είχε τολμήσει να εκδηλωθή...

Ο έρωτάς του εκείνος, ο άγνός κι' άθώος, είχε βρικολακιάσει τώρα και τον παρέσυρε στο χαμό, στην καταστροφή...

μιά από τις περιφημες εκείνες έρωτικές του έπιστολές, που άναστάσιων τούσες καρδιές γυναικών. Για να τή στείλη όμως στην άνηψιά του επισκόπου, αναγκάστηκε να καταφύγη σ' ένα τέχνασμα, πονηρότατο πράγματι.

Κάλισε έναν άπ' τούς ύπηρετες του και τό ανέθεσε να παίξη έναν πολύ περίεργο ρόλο. Τού είνε δηλαδή να προσποιηθή πώς ήταν άλλοτε ύπηρετής τής χήρας, ο όποιος, φεύγοντας άπ' τό σπίτι τής, τής είχε κλέψει διάφορα πράγματα, κι' ο όποιος, μετανοημένος τώρα, ήθελε να τής τή άπιστροφή. Πράγματι, ο ύπηρετής, κάνοντας τον συντετριμμένο, παρουσίαστησε σ' ένα μοναχό τής μονής που έβρινε ή χήρα, και προσποιούμενος ότι έξομολογείται, τού είνε ότι είχε κλέψει διάφορα άντικείμενα από τή χήρα, τή όποια είχε φέρει για να τής τή άπιστροφή.

Ο μοναχός, κατασυγκινημένος άπ' αυτή τήν έξομολόγησι, τού άποσέθηκε ότι θά έπέστρεφε στη χήρα τή πράγματά τής κι' ότι θά έπετύγγανε τή συγγνώμη τής. Πράγματι δέ, μιλίς έφυγε ο ύπηρετής, ο μοναχός, παίρνοντας τον μύθο με τή δήθεν κλεμμένα πράγματα, διευθύνθηκε στο διαμέρισμα τής χήρας και τής είνε τή συνέβαινε.

Έκείνη σάστισε στην αρχή, γιατί δεν τής είχαν κλέψει ποτέ τίποτα. Ωστόσο, είνε στον μοναχό ότι θά κίτταζε προσεκτικότερα, γιατί δεν θυμόταν καλά και, όταν εκείνος έφυγε, γεμάτη περίεργεια, άνοιξε τό μύθο. Τότε, μέσα σ' ένα σωρό από δαντέλλες και κορδέλλες, ανακάλυψε τήν έπιστολή του Ρισελιέ, τήν όποια διάβασε μ' έξαιρετική συγκίνηση.

Δέν είχε τίποτε ούτε στο θείο τής, ούτε και σε κανέναν άλλο κι' από τή στιγμή εκείνη βυθίστηκε σε φλογερές όνειροπολήσεις. Όταν δέ τήν έκοιμήν Κυριακή είδε πάλι τον στρατάρχη στην εκκλησία, με δυσκολία κατώρθωσε να κρύψη τήν ταραχή τής. Ο Ρισελιέ όμως, έμπερισε καθώς ήταν, κατάλαβε ότι ή καρδιά τής χτυπούσε γι' αυτόν κι' άποφάσισε να έπισπεύση τή πράγματα. Παράκάλισε τότε μία παλιά φίλη του, ή όποια ήταν συγχρόνως και φίλη τής χήρας, να τήν προσκαλέση στο σπίτι τής, σε μία ώρα που θά βρισκόταν κι' ο ίδιος εκεί.

Έτσι, τήν άλλη μέρα, ή χήρα, πηγαινοντας να έπισπευθή τή φίλη τής, κατόπιν προσκλήσεώς τής, βρέθηκε έξαφνα άπέναντι του Ρισελιέ.

"Η κοινή φίλη τούς άφησε άμέσως μόνους και τότε ο στρατάρχης, γονατίζοντας μπροστά στην καταταραχημένη χήρα, άρχισε να τή διαβεβαίωνη ότι οι σκοποί του ήσαν άγνοί και άθωοι, ως τή στιγμή που εκείνη εγκυκαλείφθηκε στην αγαλιά τού..."

Έπειτα από λίγες μέρες, ή νεαρή χήρα έξαφρανόταν άπ' τό Μπορντώ... Ο Ρισελιέ τήν είχε άπαγάγει σε μία ύπεροχη βίλλα που είχε στο δουκάτο του τού Φροντάκ...

Εκεί διασκέδασε λιγοτέρο από ένα μήνα μαζί τής, μα έπειτα άρχισε να τήν άπατά, ώστόσο στο τέλος τήν εγκυκατέλαψε έντελώς.

Τότε ή φτωχή χήρα ξαναγύρισε στο μοναστήρι τής, όπου πέθανε έπειτα από λίγον καιρό από τύψεις και συντριβή.

"Όλο τό Μπορντώ μιλούσε και σχολίαζε τή έρωτική όργια του κυβερνήτη του. Έκείνο όμως που προκαλούσε πραγματική φρόνη σε όλους τούς κατοίκους τής πόλεως, ήσαν τή περιφημία έρωτικά δειπνα του.

Στά δείπνα αυτά ο Ρισελιέ συνήφιζε να προσκαλή εικοσιεννή γυναίκες, όλες ώραίες και νέες, ανάμεσα στίς όποιες ο μόνος άντρας ήταν εκείνος.

"Ένα βράδυ μάλιστα είχε τήν ιδιοτροπία να προσκαλέση εικοσιεννή γυναίκες που ήσαν όλες φίλες του, χωρίς όμως να τό ξέρουν αυτό ή μία για τήν άλλη.

"Έξαφνα όμως ο Ρισελιέ τούς τό άποκάλυψε. Τό τί έγινε τότε δεν περιγράφεται. Όλες εκείνες ή γυναίκες ρίχτηκαν σάν μανιασμένες ή μία εναντίον τής άλλης και άρχισαν να δέρνονται και να ξεμαλλιάζονται.

Ο Ρισελιέ παρακολουθούσε στην αρχή χαμογελώντας μ' άπάθεια τό διασκεδαστικό αυτό θέαμα. Μά, όταν τή πράγματα άρχισαν να παίρνουν δυσάρεστη τροπή, προσκάλεσε τούς ύπηρετες του, οι όποιοι με δυσκολία κατώρθωσαν ν' άποκαταστήσουν τήν τάξη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.